

Gyakorlati fogások

**A szituációs lövészet gyakorlati részét elsajátítani – szerintem – igen nehéz lenne olvasás útján.
A titka: sokat kell gyakorolni.**

Gyakorolni lehet lövés nélkül- szárazgyakorlással- például: célzás- elsütés- elővétel stb. Rengeteget lehet fejlődni ily módon. De persze muszáj lőni is- mert van olyan része a lövészetnek- amelyet nem lehet „szárazon” begyakorolni- ez például a duplázás. Az igazsághoz az is hozzátartozik- hogy az üres fegyverrel begyakorolt dolgok a lövéskor keletkező dörej- hátrarágás hatására kicsit megváltoznak. Például rángatni kezdi a lövő az elsütőbillentyűt- és ezért nem találja el a célt. Ennek pszichikai okai vannak- amelyet csak kellő szakértelemmel- lövések leadásának sokasága alatt lehet megszüntetni. Van egy érdekes gyakorlati tapasztalatom. Olyan lövőkkel- akik még

életükben egyszer sem fogtak fegyvert- lehetne csinálni egy „SZŰZ KÉZ” versenyt. Ez arról szólna- hogy egy elméleti és egy kicsi szárazgyakorlás után (célzás- elsütés) egyetlenegy lövést kellene leadni egy lölapra. Meglepően jó eredmények születnének- mondhatni: holtverseny (persze nem az egymás felé lövés miatt) alakulhatna ki. Ez abból adódhat- hogy az első lövésnél még mindenki azt csinálja- amit elmondanak neki és begyakoroltatnak vele. Így az első lövés közel tökéletesre sikerül. Nem úgy a második. Van- akit igen megzavar az első lövés él-

ménye (például nagyot rúg a fegyver)- ez főleg nagyobb kaliberű fegyverek esetében jelentkezik erősebben. Így a második lövésnek sok esetben rángatás a vége. De még mielőtt lövöldözésre kerülne a sor- sok mindent meg kell ismernünk a fegyverrel kapcsolatban. Én főleg rendőröket oktatok a Rendészeti Szervek Kiképző Központjának Vágóhid utcai lőterén. Ők sokszor muszájból jönnek lökiképzésre- és ennek megfelelően kissé kedvtelenül- némi érdeklődéshiánnyal (tisztelet a kivételnek). Ezért kedvet kell csinálni nekik. Ezt úgy próbálom megtenni- hogy bemutatom- a fegyverkezelést kellő gyakorlással milyen magas szintre lehet fejleszteni. Ezt egy amerikai I.P.S.C.-versenyző lövész demoanyagával tudom a legjobban bemutatni. Ebben sok nagyon látványos- „húha” és „azt a” felkiáltásokra okot adó dolog látható. Ezt érdemes látni- mert sokan el sem tudják képzelni- hogy milyen- szinte lehetetlen dolgokat lehet a fegyverrel csinálni biztonságosan!

Itt következzen a biztonság kérdése. Ebben a lövészetben (I.P.S.C.) és minden fegyverrel zajló sportban a legfontosabb a biztonság. Meg kell tanulni a biztonságos fegyverkezelést- ebbe többek között beletartozik- hol- mikor- hogyan vehetem elő a fegyverem- merre tartsam- hogyan ellenőrizzem a töltetlenséget- hogyan vigyem- viseljem (például lőterén)? Hogyan mozogjak vele verseny közben a biztonságosság szempontjából?

A biztonsági rendszabályok után célszerű megismernünk a fegyver mű-

ködését- részeit- szét-összeszerelését- tisztítását.

Sokan azért félnek a fegyverektől- mert nem ismerik őket kellőképpen. Meg kell értenünk a működését- és mindig nagy figyelemmel kell ellenőriznünk- hogy milyen állapotban van. Például- ha el akarom tenni- mert nem használom- legyen üres tutira. Ha a bíró azt mondja a lőállásban- hogy tölts- akkor legyen csőre töltve. Kissé mosolyt keltő- ha a lövő esetleg a lőállásban- mert elfelejtett töltött tárat tenni a fegyverbe. Ugyanakkor tragédiát kerülhetünk el- ha kiemelt figyelemmel hajtjuk végre a töltetlenség ellenőrzést. Ez már megjelent egy előző számban- de nem lehet eleget mondani és csinálni- ezért felfrissítésképpen még egyszer:

- 1. A fegyver elővétele és a cső semleges terület felé irányítása. Lőterén a golyófogó vagy a töltő-ürítő hely homokja.**
- 2. Tár kivétele a fegyverből. Teljesen elszakítani a markolattól. (Forgópisztolyoknál a forgódobból kivenni a löszereket!)**
- 3. Szánt hátrahúzni és megnézni a töltényürrt- tár helyét- hogy üres legyen.**
- 4. Előre engedni a szánt- ha üresnek találjuk a fegyvert!**
- 5. Elsütőbillentyűvel elsütni a fegyvert (mintha lőnénk) a semleges irányba (lőterén a golyófogó).**
- 6. Fegyvert tokba tenni. (Soha ne hurcoljunk kézben fegyvert- sok embert irritál!)**

A sorrend felcserélése igen ártalmas lehet az egészségre.

Ha az eddigiekkel tisztában vagyunk- elkezdhetünk gyakorolni. A gyakorlás- hoz a felszerelésen kívül igen nagy szükség van egy gyakorlott- szakavatott oktatóra. Ez a sport (szituációs lövészet) eléggé új nálunk. Így a kezdetekkor oktatók- mint olyanok akik át tudják adni magas szintű tudásukat- nemzetközi versenytapasztalataikat- nem voltak. Ezért akik elkezdték ezt a sportot- főleg úgynevezett ellesett dolgokat- mozdulatokat tanultak meg. Idővel mindenre rá lehet jönni- talán minden rossz kijavítható- de ez sok idő (és sok pénz). Egy megfelelő szaktudással és gyakorlattal rendelkező oktatótól a helyes technikákat- a legprak-

tikusabb mozdulatokat lehet megtanulni optimális idő alatt. Kívülről látva a hibákat könnyebb javítani- így rossz dolgokat nem gyakorolhat be az ember. Nem kell később szenvedni egy rossz beidegződés kijavításával- mert azt igen nehéz korrigálni. Ezt a sportot találatra és időre játsszák- így egy optimális- jól begyakorolt mozdulatsorral időt nyerhetünk- egy rossz beidegződéssel sokat veszthetünk.

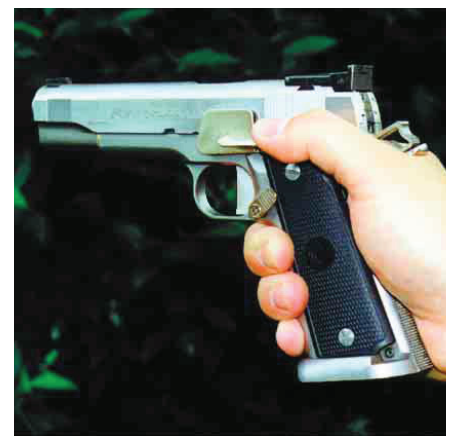
Kezdjük az elején. A fegyver megfogásának döntő szerepe van abban- hogy a gyorsan- dinamikus leadott lövések jó helyen célba is találjanak. Az emberek jobb- vagy balkezesek. Általában a gyakorlottabb kezüket használják többet- így a fegyverrel is ezzel lőnek. Ezt a kezet nevezzük „erős” kéznek- a másikat „gyenge” kéznek. Egyértelműbben: a jobbkezeseknél legyen a jobb kéz az erős kéz- a bal a gyengébb vagy segítő kéz. Tehát egy kézzel a fegyvert úgy fogjuk meg- hogy az erős kéz hüvelyk- és mutatóujja közé illesztjük a markolatot- természetesen úgy- hogy az irányzék felül legyen. Egy kedves ismerősöm ezt úgy fogalmazta meg- hogy az ember kezét a hüvelyk- és a mutatóujj között pont úgy alakították ki- hogy a fegyver markolatának hátsó felső része (a hódfarokig) pont beleilleszkedjen. Ha beillesztettük a fegyvert- akkor fogjunk rá a markolatra a kis-- gyűrűs- és középső ujjunkkal. A

mutatóujjunk- ami az elsütőujjunk is egyben- maradjon nyújtva- ne tegyük azonnal az elsütőbillentyűre. Inkább a szán mellett vagy a szánon pihentessük. Ez azért fontos- mert rá kell szoknunk- hogy ha nem akarunk lőni- ne is tudjunk lőni véletlenül sem. Ha nincs az ujjunk az elsütőbillentyűn- nem is tudjuk azt elhúzni. A hüvelykujjunk a másik oldalról támassza a markolatot- valamint egyes fegyvereknél a biztosítót és a tárkioldót kell- hogy kezelje. Ha így megfogtuk a fegyvert és kinyújtjuk a karunkat- akkor a cső tengelyvonala egybe kell- hogy essen az alkarunk meghosszabbításával. Ha nem így van- akkor igazítsuk meg.

Még egy fontos dolog- hogy az úgynevezett „hódfarok” és az oda illeszkedő kezünk között ne legyen hézag. Úgy toljuk bele a tenyerünkbe a fegyvert- hogy az szorosan illeszkedjen. Így tulajdonképpen egy kézzel már tudnánk is lőni- de egy kézzel csak akkor lő az ember- ha rá van kényszerítve- vagy nincs értelme két kézzel fogni a fegyvert. Például meg van határozva- hogy csak erős kézzel lehet lőni- vagy olyan közel van a célhoz- hogy egy kézzel is biztosan eltalálja. Tehát alapvetően két kézzel célszerű fogni a fegyvert. A helyes egykezes fogáshoz hozzá kell adni a másik segítő kezünket. Egy kézzel a markolat körbefogásakor az ujjunk nem ér körbe teljesen. Az itt keletkező hézagot a segítő kéz hüvelykujja alatt lévő párnás résszel töltjük ki. A hüvelykujjunkat szorítsuk párhuzamosan a markolathoz és erre fektessük rá az erős kéz hüvelykujját. A segítő kéz többi uja egymáshoz zártan behajlítva fekdjön rá az erős kéz markolatot körbeölelő ujjaira úgy- hogy a segítő kéz mutatóujja szorosan érjen a sátorvas alsó részéhez- tehát ne legyen hézag- szoruljon a sátorvas alá. Sok lövőt látok- aki a sátorvasra fog rá vagy támasztja azt meg a segítő kéz mutatóujjával. Ha támasztja- akkor annyit ér el- hogy a fegyvert egygel kevesebb erő (a mutatóujj ereje) tudja lövéskor a célon tartani. Ha csak egyet kell lőni- akkor

nincs semmi jelentősége- ha duplázni kell- akkor minden fogó (visszatartó) erőre szükségünk van. Ha valaki a sátorvasba kapaszkodva próbálja ezt az erőt kihasználni- annak igen sokat kell gyakorolni így. Hiszen míg a zárt ujjak szinte azonos ívben azonos szorítást fejtenek ki- a sátorvasfogásnál a segítő kéz mutatóujja teljesen független a többi szorító ujjtól- így külön mozog- külön szorít. Ez a „különcség” lövéskor elhúzhatja a célról a fegyvert. Hogy ez ne történjen meg és minden szorító ujjizom tegye a maga helyes feladatát- rendkívül sokat kell gyakorolni- illetve lőni. Van olyan fegyver- amely nem is alkalmas ilyen fogásra (PA-63- Sztecskin)- mert a sátorvasa rugózik- illetve a sátorvas kiemelésével lehet szétszerelni a fegyvert. Lövések leadása közben nem hiszem- hogy szerencsés a szánt is „lelőni” a tokról.

Folytatás a következő számban.

Glicza Csaba

*Többszörös I.P.S.C. magyar bajnok
Rendőrségi Lőkiképző*

Most egy magánjellegű kérés!

Ez a sport többek között igen pénzügyes. Sajnos hivatali fizetésemből ez nem finanszírozható- így támogatók segítségére szorulok- mert a jövő évben is szeretném folytatni a versenyzést. Ezért kérem- ha módjában áll támogatni- a szerkesztőségem keresztül tud elérni.